Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

30 päivänä toukokuuta 2018*

Ennakkoratkaisupyyntö – Euroopan unionin erioikeudet ja vapaudet – Pöytäkirja nro 7 – 1 artikla – Kysymys unionin tuomioistuimen ennakolta antaman luvan tarpeellisuudesta – Rakennerahastot – Euroopan unionin myöntämä rahoitustuki – Kansalliseen viranomaiseen kohdistuva ulosmittausmenettely, joka koskee mainitusta rahoitustuesta peräisin olevia varoja

Asiassa C-370/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Tribunale di Novara (Novaran alioikeus, Italia) on esittänyt 21.1.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 4.7.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Bruno Dell'Acqua

vastaan

Eurocom Srl ja

Regione Lombardia,

Renato Quattrocchin,

Antonella Pozzolin,

Loris Lucinin,

Diego Chiericin,

Nicoletta Malaraggian,

Elio Zoncan,

Sonia Fusin,

Danilo Cattaneon,

Alberto Terraneon ja

Luigi Luzzin

osallistuessa asian käsittelyyn,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja L. Bay Larsen (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby ja M. Vilaras,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Italian hallitus, asiamiehenään G. Palmieri, avustajanaan F. Di Matteo, avvocato dello Stato,

– Euroopan komissio, asiamiehinään P. Arenas ja D. Nardi,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.7.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan (N:o 7) (EUVL 2010, C 83, s. 266; jäljempänä pöytäkirja) 1 artiklan viimeisen virkkeen tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty Bruno Dell'Acquan Eurocom Srl -nimistä yritystä vastaan vireille paneman, kolmannen osapuolen eli Regione Lombardian (Lombardian alue, Italia) hallussa olevien varojen ulosmittauksen yhteydessä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Pöytäkirja

3 Pöytäkirjan 1 artiklan viimeisessä virkkeessä määrätään, että ”unionin omaisuus ja varat eivät voi olla minkään hallinnollisen tai oikeudellisen pakkotoimenpiteen kohteena ilman unionin tuomioistuimen lupaa”.

Asetus (EY) N:o 1083/2006

4 Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa ja koheesiorahastoa koskevista yleisistä säännöksistä sekä asetuksen (EY) N:o 1260/1999 kumoamisesta 11.7.2006 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1083/2006 (EUVL 2006, L 210, s. 25) 1 artiklassa säädetään, että tässä asetuksessa annetaan Euroopan aluekehitysrahastoa (EAKR) ja Euroopan sosiaalirahastoa (ESR), jäljempänä rakennerahastot, koskevat yleiset säännöt.

5 Mainitun asetuksen 3 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan ”lähentymistavoite”, jonka tarkoituksena on nopeuttaa vähiten kehittyneiden jäsenvaltioiden ja alueiden lähentymistä, on rakennerahastojen ja koheesiorahaston (jäljempänä rahastot) ensisijainen tavoite.

6 Mainitun asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Rahastotoimilla täydennetään kansallisia toimia, alueellisella ja paikallisella tasolla toteutettavat toimet mukaan luettuina, sisällyttämällä niihin yhteisön ensisijaiset tavoitteet.”

7 Asetuksen N:o 1083/2006 11 artiklan 1 kohdan mukaan ”rahastojen tavoitteita toteutetaan tiiviissä yhteistyössä, jäljempänä ’kumppanuus’, komission ja kunkin jäsenvaltion kesken”.

8 Mainitun asetuksen 14 artiklan 1 kohdan mukaan rahastoille varattu Euroopan unionin talousarvio toteutetaan jäsenvaltioiden ja komission yhteisen hallinnoinnin puitteissa.

9 Asetuksen N:o 1083/2006 32 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kukin toimenpideohjelma kattaa 1 päivän tammikuuta 2007 ja 31 päivän joulukuuta 2013 välisen ajan. Tämän asetuksen 32 artiklan 2 kohdan mukaan toimenpideohjelmat laatii jäsenvaltio, minkä jälkeen komissio hyväksyy ne saman artiklan 4 ja 5 kohdan nojalla.

10 Mainitun asetuksen 37 artiklan 1 kohdan g alakohdan iii alakohdan mukaan lähentymistavoitteeseen sekä alueellinen kilpailukyky ja työllisyys -tavoitteeseen liittyvien toimenpideohjelmien on sisällettävä tiedot toimivaltaisesta elimestä, joka ottaa vastaan komission suorittamat maksut, ja yhdestä tai useammasta elimestä, joka vastaa maksujen suorittamisesta tuensaajille.

11 Asetuksen N:o 1083/2006 61 artiklan a alakohdan mukaan todentamisviranomaisen tehtävänä on erityisesti laatia todennetut menoilmoitukset ja maksupyynnöt sekä toimittaa ne komissiolle.

12 Mainitun asetuksen 70 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltiot vastaavat toimenpideohjelmien hallinnosta ja valvonnasta erityisesti seuraavin toimenpitein:

– –

b) estämällä, toteamalla ja oikaisemalla väärinkäytökset sekä perimällä takaisin aiheettomasti maksetut määrät ja tarvittaessa perimällä viivästyskorkoa. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava niistä tapauksista komissiolle ja tiedotettava komissiolle hallinnollisten ja oikeudellisten menettelyjen etenemisestä.

2. Jos tuensaajalle aiheettomasti maksettuja määriä ei saada perittyä takaisin, jäsenvaltio vastaa menetettyjen määrien korvaamisesta Euroopan unionin yleiseen talousarvioon, jos voidaan todeta, että aiheutunut menetys on johtunut jäsenvaltion virheestä tai laiminlyönnistä.”

13 Asetuksen N:o 1083/2006 76 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Komissio suorittaa rahastojen rahoitusosuuteen sisältyvät maksut talousarviomäärärahojen mukaisesti. Kukin maksu kirjataan kyseisen rahaston aikaisimpiin avoimiin talousarviositoumuksiin.

2. Maksut suoritetaan ennakkomaksuna, välimaksuina ja loppumaksuna. Ne maksetaan jäsenvaltion nimeämälle elimelle.”

14 Mainitun asetuksen 80 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että maksujen suorittamisesta vastaavat elimet varmistavat, että tuensaajat saavat julkisen rahoitusosuuden kokonaisuudessaan mahdollisimman pian ja täysimääräisenä. Siitä ei saa vähentää tai pidättää mitään määriä eikä siitä saa periä mitään erityismaksuja tai muita vaikutukseltaan vastaavia maksuja, jotka vähentäisivät tuensaajille maksettavia määriä.”

15 Mainitun asetuksen 93 artiklan 1 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Komissio vapauttaa ilman eri toimenpiteitä toimenpideohjelman talousarviositoumuksen ne osat, joita ei ole käytetty ennakkomaksujen tai välimaksujen maksamiseen tai joiden osalta ei ole toimitettu 86 artiklassa määriteltyä maksupyyntöä viimeistään ohjelman talousarviositoumusvuotta seuraavan toisen vuoden joulukuun 31 päivänä, 2 kohdassa mainittua poikkeusta lukuun ottamatta.

– –

3. Talousarviositoumusten vielä 31 päivänä joulukuuta 2015 avoinna oleva osa vapautetaan ilman eri toimenpiteitä, jos komissio ei ole saanut sitä koskevaa hyväksyttävää maksupyyntöä 31 päivään maaliskuuta 2017 mennessä.”

16 Asetuksen N:o 1083/2006 93 artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna 16.6.2010 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 539/2010 (EUVL 2010, L 158, s. 1), säädetään seuraavaa:

”Komissio vapauttaa ilman eri toimenpiteitä toisen alakohdan mukaisesti lasketun toimenpideohjelmaan sisältyvän määrän ne osat, joita ei ole käytetty ennakkomaksujen tai välimaksujen maksamiseen tai joiden osalta ei ole toimitettu 86 artiklan mukaisesti maksupyyntöä viimeistään ohjelman talousarviositoumusvuotta seuraavan toisen vuoden joulukuun 31 päivänä, 2 kohdassa mainittua poikkeusta lukuun ottamatta.

Komissio laskee määrän, joka vapautetaan ilman eri toimenpiteitä, lisäämällä kuudesosan vuoden 2007 vuosittaiseen kokonaisrahoitusosuuteen liittyvästä talousarviositoumuksesta kuhunkin kauden 2008–2013 talousarviositoumuksista.”

Asetus (EU) N:o 1303/2013

17 Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa, koheesiorahastoa, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastoa ja Euroopan meri- ja kalatalousrahastoa koskevista yhteisistä säännöksistä sekä Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa, koheesiorahastoa ja Euroopan meri- ja kalatalousrahastoa koskevista yleisistä säännöksistä sekä asetuksen N:o 1083/2006 kumoamisesta 17.12.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1303/2013 (EUVL 2013, L 347, s. 320) 26 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”[EAKR, ESR, koheesiorahasto, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahasto ja Euroopan meri- ja kalatalousrahasto, jotka toimivat yhteisen kehyksen puitteissa,] on pantava täytäntöön ohjelmien välityksellä kumppanuussopimuksen mukaisesti. Kunkin ohjelman on katettava 1 päivän tammikuuta 2014 ja 31 päivän joulukuuta 2020 välinen ajanjakso.”

18 Mainitun asetuksen 132 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Edellyttäen, että varoja on käytettävissä ensimmäisen ja vuotuisen ennakkomaksun ja välimaksujen johdosta, hallintoviranomaisen on varmistettava, että tuensaaja saa erääntyneiden tukikelpoisten julkisten menojen kokonaismäärän täysimääräisenä viimeistään 90 päivän kuluessa päivästä, jona tuensaaja on esittänyt maksatushakemuksen.

Siitä ei saa vähentää tai pidättää mitään määriä eikä periä mitään erityismaksuja tai muita vaikutukseltaan vastaavia maksuja, jotka vähentäisivät tuensaajille maksettavia määriä.”

19 Mainitun asetuksen 152 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Tämä asetus ei vaikuta sellaisen tuen jatkamiseen tai muuttamiseen, mukaan lukien sen peruuttaminen kokonaan tai osittain, jonka komissio on hyväksynyt asetuksen (EY) N:o 1083/2006 – – nojalla, jota siten sovelletaan [31.12.2013 jälkeen] kyseiseen tukeen tai toimiin niiden päättymiseen saakka. – –”

20 Saman asetuksen 153 artiklassa säädetään, että asetus N:o 1083/2006 kumotaan 1.1.2014 alkavin vaikutuksin, ”sanotun kuitenkaan rajoittamatta 152 artiklan säännösten soveltamista”.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

21 Bruno Dell'Acqualla on saatava Eurocom-yhtiöltä. Voidakseen vedota oikeuteensa hän pani Tribunale di Novarassa (Novaran alioikeus, Italia) vireille kolmannen osapuolen eli Regione Lombardian hallussa olevien varojen ulosmittauksen ja väitti Eurocomilla olevan saatava Regione Lombardialta.

22 Regione Lombardia myönsi velkansa Eurocomille mutta vetosi siihen, että kyseinen saatava koski ESR:n rakennerahastolle kuuluvia varoja, jotka oli erityisesti sidottu työllisyyden edistämistä ja tukemista varten ja jotka olivat Regione Lombardian käytettävissä ainoastaan lopullisen tuensaajan eli Eurocomin hyväksi. Regione Lombardian tulkinnan mukaan näitä varoja ei asetuksen N:o 1083/2006 80 artiklan mukaan voida ulosmitata.

23 Yksikään pääasian osapuolista ei ole kiistänyt ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa sitä, että kyseiset varat kuuluivat mainittuun rakennerahastoon. Koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo näin ollen, että riidanalaiset varat ovat osa ”Euroopan yhteisön omaisuutta tai joka tapauksessa sidoksissa yhteisöön”, se pohtii asetuksen N:o 1303/2013 132 artiklan, jossa toistetaan pääasiallisesti asetuksen N:o 1083/2006 80 artikla, nojalla, voidaanko pöytäkirjan 1 artiklan viimeistä virkettä soveltaa käsiteltävän asian tosiseikkoihin.

24 Tässä tilanteessa Tribunale di Novara on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko [pöytäkirjan] 1 artiklan viimeisessä virkkeessä tarkoitettu lupa tarpeen siinä tapauksessa, että kolmannen osapuolen hallussa olevien varojen ulosmittauksessa ulosmitattavat varat eivät ole enää Euroopan unionin asianomaisen viranomaisen hallussa vaan ne on jo siirretty maksun suorittavien kansallisten elinten haltuun?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

25 Aluksi on todettava, että ennakkoratkaisupyynnössä ei täsmennetä, mihin tukikauteen Eurocomin Regione Lombardialta oleva saatava kuuluu. Tästä syystä unionin tuomioistuin esitti Italian tasavallalle ja komissiolle tätä koskevan kysymyksen voidakseen määrittää, kuuluuko pääasiassa kyseessä oleva tilanne asetuksen N:o 1083/2006 vai asetuksen N:o 1303/2013 soveltamisalaan. Kuten näet asetuksen N:o 1083/2006 32 artiklan 1 kohdasta käy ilmi, viimeksi mainittua sovelletaan toimenpideohjelmiin, jotka kattavat vuoden 2007 ja vuoden 2013 välisen ajan, kun taas asetus N:o 1303/2013 kattaa sen 26 artiklan 1 kohdan mukaan vuoden 2014 ja vuoden 2020 välisen ajanjakson.

26 Sekä Italian tasavalta että komissio totesivat vastauksena, että pääasiassa kyseessä oleva saatava kuului Regione Lombardian alueelliseen toimenpideohjelmaan, joka koski vuoden 2007 ja vuoden 2013 välistä aikaa.

27 Tässä yhteydessä on todettava, että Italian tasavallan tehtyä mainittua ohjelmaa koskevan ehdotuksen siitä tehtiin 6.11.2007 komission päätös C(2007) 5465, joka oli osoitettu kyseiselle jäsenvaltiolle. Mainitun päätöksen 1 artiklan mukaan Regione Lombardian alueellinen toimenpideohjelma kuuluu 1.1.2007 ja 31.12.2013 väliseen ohjelmakauteen.

28 Näin ollen on katsottava, että asetus N:o 1083/2006 on merkityksellinen nyt käsiteltävässä asiassa.

29 Lisäksi komissio huomautti vastauksessaan, että Regione Lombardialta saatujen tietojen perusteella yhtäältä Italian tasavalta ei ole hakenut unionin osarahoitusta ulosmitatuille Eurocomin saataville ja toisaalta, koska määräaika ohjelmakauden 2007–2013 loppumaksun hakemiselle päättyi 31.3.2017 ja koska mainituille menoille ei ole haettu unionin osarahoitusta, niiden rahoituksesta vastaavat täysin kansalliset rahastot.

30 Tässä yhteydessä on todettava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin lähtee nimenomaisesti siitä olettamasta, että pääasiassa ulosmittausmenettelyn kohteena olevat varat ovat peräisin ESR:stä.

31 Lisäksi unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 267 artiklassa määrätään unionin tuomioistuimen ja jäsenvaltioiden tuomioistuinten välisestä välittömän yhteistyön menettelystä. Kyseisessä menettelyssä, joka perustuu kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen tehtävien selkeään jakoon, oikeusriidan tosiseikaston arvioiminen kuuluu yksinomaan kansallisen tuomioistuimen toimivaltaan, ja sen tehtävänä on kunkin asian erityispiirteiden perusteella harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemiseksi ja onko sen unionin tuomioistuimelle esittämillä kysymyksillä merkitystä asian kannalta, kun taas unionin tuomioistuimella on ainoastaan toimivalta lausua unionin oikeuden tulkinnasta tai pätevyydestä sellaisten tosiseikkojen perusteella, jotka kansallinen tuomioistuin on sille esittänyt (ks. mm. tuomio 25.10.2017, Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, 27 kohta).

32 Näin ollen kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tarvittaessa tutkia käsiteltävänään olevan asian ratkaisemisen kannalta merkityksellisten tosiseikkojen paikkansapitävyys.

33 Kun otetaan huomioon nämä alustavat huomautukset, on katsottava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee kysymyksellään pääasiallisesti, onko pöytäkirjan 1 artiklan viimeistä virkettä tulkittava siten, että unionin tuomioistuimen ennalta antama lupa on tarpeen siinä tapauksessa, että kolmas osapuoli aloittaa jäsenvaltion elimeltä olevan saatavan ulosmittauksen, kun kyseinen elin on vastaavasti velkaa kolmannen osapuolen velalliselle, joka on ESR:n osarahoittamien hankkeiden toteuttamista varten myönnettyjen varojen saaja.

34 Tässä yhteydessä vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että kun pöytäkirjan 1 artiklassa määrätään, että unionin omaisuus ja varat eivät voi olla minkään hallinnollisen tai oikeudellisen pakkotoimenpiteen kohteena ilman unionin tuomioistuimen lupaa, siinä pyritään estämään unionin toiminnan häiriintyminen ja riippumattomuuden vaarantuminen. Mainitun artiklan sanamuodosta seuraa, että koskemattomuus on automaattinen ja se on esteenä kaikkien unionia vastaan ilman unionin tuomioistuimen lupaa toteutettavien pakkotoimenpiteiden täytäntöönpanolle, ilman että kyseisen toimielimen tarvitsisi vedota nimenomaisesti pöytäkirjan 1 artiklan määräyksiin (määräys 29.9.2015, ANKO v. komissio, C-2/15 SA, ei julkaistu, EU:C:2015:670, 12 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Italian tasavalta väittää tässä yhteydessä, että kun otetaan huomioon se, että ESR:stä peräisin olevat varat on osoitettava tiettyjä menoja varten, samoin kuin Regione Lombardialle tällä alalla unionin oikeuden nojalla uskottujen tehtävien luonne, unionin tuomioistuimen ennalta antama lupa on tarpeen. Se täsmentää tältä osin, että rahastoista peräisin olevien varojen on oltava sidottuja täsmällisiin menoihin siten, että nämä varat on käytettävä unionin politiikkojen täytäntöönpanoon eikä niitä voida käyttää muihin tarkoituksiin. Tämä sidos ei katkea, kun mainitut varat siirretään kansallisille elimille, joiden on katsottava ainoastaan hallinnoivan kyseisiä varoja viranomaisen ominaisuudessaan.

Italian tasavalta katsoo näet, että varojen ja menojen sitominen päättyy vasta, kun unionin tavoitteet ovat toteutuneet täysin, ja näin ollen vasta, kun kyseiset varat on siirretty tuensaajille. Lisäksi Italian tasavalta toteaa, että kansalliset viranomaiset osallistuvat unionin elinten toimivaltaan kuuluvan tehtävän toteuttamiseen välillisen täytäntöönpanotoimen avulla. Tästä seuraa sen mukaan, että kansalliset viranomaiset eivät tätä toimintaa harjoittaessaan hoida omaa tehtävää vaan täyttävät lainsäädäntöä ja hallintoa koskevan oman toimivaltansa avulla eurooppalaisen tehtävän.

36 Näitä perusteluja ei voida hyväksyä.

37 Asetuksen N:o 1083/2006 76 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään tässä yhteydessä, että komissio maksaa rahastojen rahoitusosuuteen sisältyvät maksut, jotka suoritetaan ennakkomaksuna, välimaksuina ja loppumaksuna, jäsenvaltion nimeämälle elimelle. Kuten mainitun asetuksen 37 artiklan 1 kohdan g alakohdan iii alakohdasta käy ilmi, lähentymistavoitteen sekä alueellinen kilpailukyky ja työllisyys -tavoitteeseen liittyvien toimenpideohjelmien on sisällettävä täytäntöönpanosäännökset, joissa ilmoitetaan tiedot toimivaltaisesta elimestä, joka ottaa vastaan komission suorittamat maksut, ja yhdestä tai useammasta elimestä, joka vastaa maksujen suorittamisesta tuensaajille.

38 Mainitun asetuksen 70 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot vastaavat toimenpideohjelmien hallinnosta ja valvonnasta ja erityisesti väärinkäytösten ehkäisystä, toteamisesta ja oikaisusta sekä aiheettomasti maksettujen summien takaisinperinnästä. Jos tuensaajalle aiheettomasti maksettuja määriä ei saada perittyä takaisin, mainitun 70 artiklan 2 kohdassa säädetään, että jäsenvaltio vastaa menetettyjen määrien korvaamisesta Euroopan unionin yleiseen talousarvioon, jos voidaan todeta, että aiheutunut menetys on johtunut jäsenvaltion virheestä tai laiminlyönnistä.

39 Komission jäsenvaltioille rahastoista suorittamat maksut tarkoittavat siten varojen siirtoa unionin talousarviosta jäsenvaltioiden talousarvioihin.

40 Siltä osin kuin nämä varat poistuvat unionin talousarviosta ja ne asetetaan jäsenvaltioiden käyttöön, ei voida katsoa, että niiden maksamisen jälkeen ne olisivat edelleen pöytäkirjan 1 artiklan viimeisessä virkkeessä tarkoitettuja unionin varoja. Tällaista tulkintaa tukee unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö, josta ilmenee, että kun komissio on myöntänyt jollekin jäsenvaltiolle rahoitustukea rahastosta, tätä valtiota on pidettävä kysymyksessä olevan rahoitustuen oikeudenhaltijana (ks. analogisesti tuomio 10.9.2009, komissio v. Ente per le Ville Vesuviane ja Ente per le Ville Vesuviane v. komissio, C-445/07 P ja C-455/07 P, EU:C:2009:529, 51 kohta).

41 Sillä seikalla, että tällaiset varat on osoitettu unionin politiikkojen täytäntöönpanoon, ei ole merkitystä tässä yhteydessä.

42 Kuten komissio on näet todennut, asetuksessa N:o 1083/2006 säädetyistä kolmesta tavasta, joilla maksut voidaan suorittaa jäsenvaltiolle ja jotka on palautettu mieleen nyt annettavan tuomion 37 kohdassa, käy ilmi, että osarahoitus unionin talousarviosta on tarkoitettu koko toimenpideohjelman täytäntöönpanoa varten jäsenvaltion talousarvioon yleisesti eikä erityisten hankkeiden tuensaajille. Unionin talousarviossa osarahoitusta varten osoitetut varat kuuluvat jäsenvaltion käytettävissä oleviin varoihin, jotka lisätään niihin muihin varoihin, jotka jäsenvaltio tarvitsee voidakseen varmistaa osarahoituksen ja jotka sen on otettava kansallisesta talousarviostaan. Kuten asetuksesta N:o 1083/2006 ja erityisesti sen 93 artiklan 1 ja 3 kohdasta voidaan tässä yhteydessä päätellä, jäsenvaltio voi vapaan harkintansa mukaan päättää olla pyytämättä rahoitustukea erityisesti ESR:stä.

43 Asetuksesta N:o 1083/2006 käy siten ilmi, että siinä käyttöön otettu rahoitustukijärjestelmä ei voi saada hallintoviranomaiselle tai sen velkojille aikaan varmuutta siitä, että tietylle hankkeelle myönnetään ESR:n osarahoitusta.

44 Asetuksen N:o 1083/2006 säännökset koskevat komission ja jäsenvaltion välistä suhdetta mutta eivät saa aikaan suoraa yhteyttä jäsenvaltiolle jostakin rahastosta, kuten ESR:stä, maksettujen määrien ja toisaalta jäsenvaltion rahoitettujen toimintojen ja lopullisten tuensaajien hallinnointia varten nimeämien viranomaisten välille (ks. analogisesti tuomio 10.9.2009, komissio v. Ente per le Ville Vesuviane ja Ente per le Ville Vesuviane v. komissio, C-445/07 P ja C-455/07 P, EU:C:2009:529, 48 kohta).

45 Kuten julkisasiamies on pääasiallisesti todennut ratkaisuehdotuksensa 44 kohdassa, unionin ESR:stä tarjoaman osarahoituksen ja yksittäisen hankkeen toteuttamisen yhteys on liian epäsuora, jotta voitaisiin katsoa, että rahamäärät, jotka jäsenvaltioiden viranomaiset ovat velkaa tuensaajille näiden hankkeiden toteuttamisen yhteydessä, olisivat unionin varoja ja tarvitsisivat näin ollen unionin toiminnan häiriintymisen ja riippumattomuuden vaarantumisen estämiseksi pöytäkirjan 1 artiklan viimeisessä virkkeessä tarkoitettua unionin varojen ulosmittaussuojaa.

46 Kaiken edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisukysymykseen on vastattava, että pöytäkirjan 1 artiklan viimeistä virkettä on tulkittava siten, että unionin tuomioistuimen ennalta antama lupa ei ole tarpeen siinä tapauksessa, että kolmas osapuoli aloittaa jäsenvaltion elimeltä olevan saatavan ulosmittauksen, kun kyseinen elin on vastaavasti velkaa kolmannen osapuolen velalliselle, joka on ESR:n osarahoittamien hankkeiden toteuttamista varten myönnettyjen varojen saaja.

Oikeudenkäyntikulut

47 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Euroopan unionin erioikeuksista ja vapauksista tehdyn pöytäkirjan (N:o 7) 1 artiklan viimeistä virkettä on tulkittava siten, että unionin tuomioistuimen ennalta antama lupa ei ole tarpeen siinä tapauksessa, että kolmas osapuoli aloittaa jäsenvaltion elimeltä olevan saatavan ulosmittauksen, kun kyseinen elin on vastaavasti velkaa kolmannen osapuolen velalliselle, joka on Euroopan sosiaalirahaston osarahoittamien hankkeiden toteuttamista varten myönnettyjen varojen saaja.

Allekirjoitukset